

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA CARREGA LLEUGERA

(Acabament)

Conte de Guimm, dibuixos D'IVORI

Quan va desfer les llargues trenes, tenia uns cabells rosos que brillaven a la llum de la lluna i conaven encara més reraç al seu semblant hermosíssim. Estava trist i hauria estat molt temps pensativa si no hagués sentit soroll a dalt d'un

arbre, d'un tronc que es movia. S'atacaren i es posà de nou la pell damunt de la seva cara i desaparegué com la llum apagada per vent. El comte l'havia vista i reconegué-la. La noia ho volgué explicar a la vella. Aquella est va atrafegada es-

combant. — Tot ho sé ara deix'm fer netaja que tot té d'estar net abans de les 12. Vés a la teva cambra i posa't el vestit que du es quan vares venir i qued't al final que jo et cridi, que pas arà quelcom gran. El comte baixà de la breia a a retrobar els reis, que

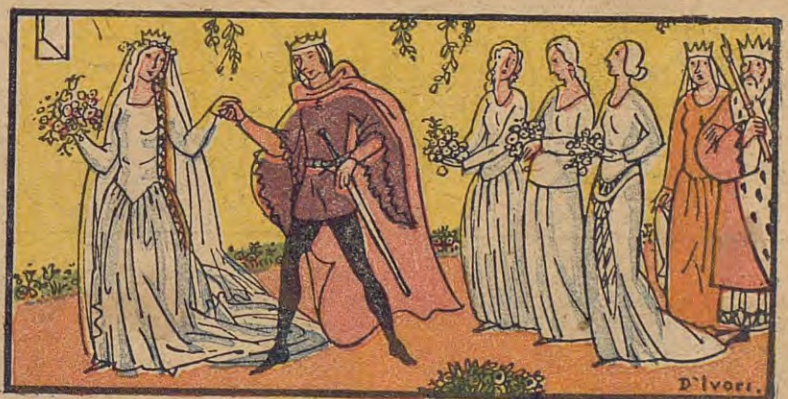
anava n pel bosc a les fosques. Els va dir el que havia vist i no dubtaren que es tractava de sa filla i anaren de dret a casa la vella eia. Allí miraren per la finestra i veieren tota l'habitació molt netja, però només hi havia la vella fi ant. Les oques dormien a l'entorn de la

casua. Trucaren i la vella els va anar a obrir com si sabés de què es tractava. — En reul si la injusticia comesa fa tres anys no hagues estat feta, us haurieu estalviat aqua es a com nada, però a la vostra filla no li ha vingut cap desgràcia: res ha perdut i molt ha après de bo. — Fil a meua, surt de la cambra. Va sortir la princesa, reconegué es seus pares i s'abraçaren plorant d'alegria. El rei digué he repartit el meu regne, que puc

donar-te? La vella li digué: — Jo i dono les peres que he'n sortit de ses ulls enllò de llàgrimes per vosaltres. I en recompensa dels serveis li dono la meua casa. La vella desalegué i la baraca es convertí en un superb

palau. E comte es casà amb la princesa. Les oques d'vingueren al cop noies, car la vella les havia recollides quan estaven encanades per males bruixes, car ella era una bona fada que so's feia bé. Ella fou qui donà a la princesa el do de plorar llàgrimes, cosa que no passa avui, car els pobres molt aviat s'rien ric!

D'ivori.

EL BRESSOL

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

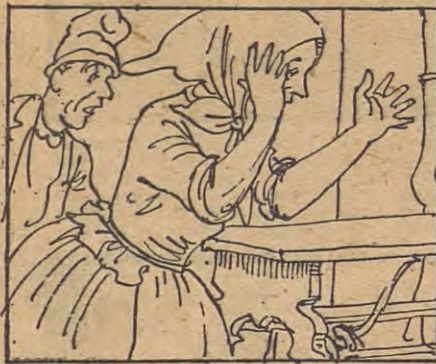
Dibuixos d'en MIRET

L'Antoni quedà intrigat per aquella inexplicable actitud. La Maria per dir alguna cosa, digué: Es un recort de família, deixa'l allí on era i no t'hi amoïnís. Però lluny de no amoïnar-s'hi no deixà de pensar-hi i no parava de fer preguntes que posaven en compromís als pobres Jan i Maria que no volien desilusionar-lo descobrint-li que ells no eren els seus veritables pares.

Però n'Antoni que no tenia res de tonto, compregué per les evasives dels seus pares que aquell bressol tan-cava algun secret que no volien descobrir-li, però pel magí no li passà ni remotament una idea de la veritat. El malastre seguí a fent presa en l'honestat família d'en Jan: no sabien perquè però tot l'aviram se'ls moria i la vida es féu cada cop més difícil i angunio-

sa. Quan els vents de l'adversitat bufen, les reserves d'una modesta llar es veuen prompte desbordades. Des del graner estant un dia sentí una conversa entre en Jan i la Maria que li aclarí delorosísimament el secret del bressol: ell, doncs, no era fill d'aquell sant matrimoni! Afollit corregué a buscar el bressol i fora de si l'estabellà!

Ensentir les exclamacions d'Antoni i el soroll dels cops hi corregué la Maria i en veure l'escena ho compregué tot: el secret havia estat trencat.

N'Antoni es tirà als braços de la Maria sanglotant: Sóc un intrús aquí... sou massa bons amb mi!.. — No fill, t'estimem com si fossis realment el nostre fill; no hi pateixis, t'estimem igual.. Un xic asse enats, en Jan reco-

llia les estelles del bressol, s'adonà que uns papers apunaven per una es-cletxa, els estirà i llegí: «Aquest infant que confiem a la bondat dels moradors d'aquesta casa, no els ha d'és er una càrrega, per poder compensar la seva manutenció, adjunts al bressol s'hi troben bitllets per valor de tres mil pessetes. Agraïrem amb tota l'ànima tot el que es faci per l'infant».

Meravellats quedaren en sentir aquell a lectura i després de repassar bé el bressol trobaren en la part inferior molt ben dissimulats els anunciats diners. Antoni plorava d'alegria de poder oferir aquella tan oportuna ajuda als seus protectors. No cal dir que es procedí a reconstruir la petita hinda i amb els ànims més eixorivits, començà una nova temporada de be-

nestar.

No deixà de cridar l'atenció als veïns aquella resurrecció econòmica dels Jans. L'Antoni era particularment feliç quan de tornada del treball al passar pel Mas dels Centelles veia a la Roser fer anar a jòc l'aviram. Allí reposava una estona parlant amb l'eixerida pubilleta, la qual també era

molt agradada de passar aquella bella e tona. Però, això no vingué tan de gust, quan se n'enterà, fou en Centelles, que tenia altres intencions respecte a la noia, i per desviar-la definitivament d'aquella taleia, astut i des- aprensiu com era no tingué inconve- nient en llençar damunt l'innocent Antoni la terrible arma de la calumnia

Començà dient per tot: No sé, no sé, em fa molt mala espina això de què sense més ni més, tot d'una hagin pas- sat de la misèria al benestar. — Sí, és cert — contestaven arreu els oients — perquè amb les collites que han fet, i el bestiar que se'ls ha mort, no n'hi ha per anar gaire endavant. Aleshores ell acabava lent posat de desconfiat: Això

(Continuarà)

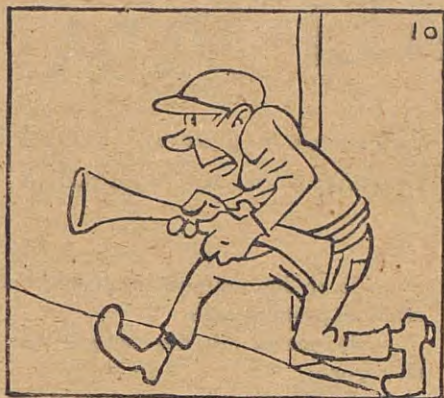

Una cacera accidentada

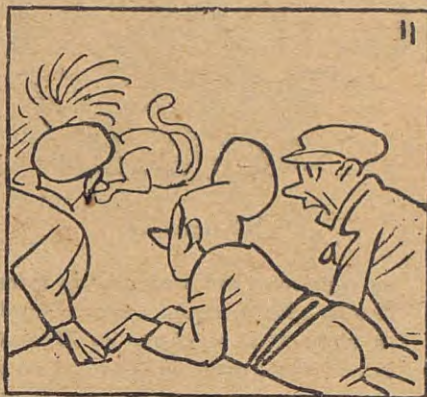
Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ

Quan feia ja dues hores que el lleó dormia, en Matatot, el més valent dels caçadors de la vila, sortí amb precaució de casa seva, armat amb el vell trabuc que el seu avi havia dut a la batallà del Bruc, carregat al punt de dalt amb tota mena de metralla.

Per l'altre costat de la plaça començà a treure el cap en Llebre, altre famós caçador; i poc després, entorn del monstre adormit es formà un reduït grup que anava avençant ventre a terra, tal com havien llegit

cue ho fan els indis en casos semblants.

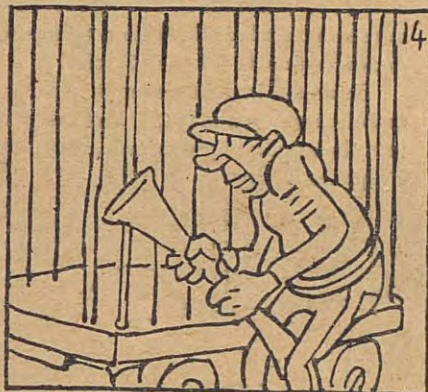
Volgué la sort que en aquell moment al pobre lleó li piqués una puça i es desvetllà amb un badall enorme. Els pobres caçadors prou haurien fugit en veure aquelles coves d'Artà,

però la por els deixà paralizats a terra.

Mulei-Ahmet s'açà, s'estirà mandroament, i recordant l'excel·lent beguda que havia descobert, tornà cap a la portadora a fer un trago.

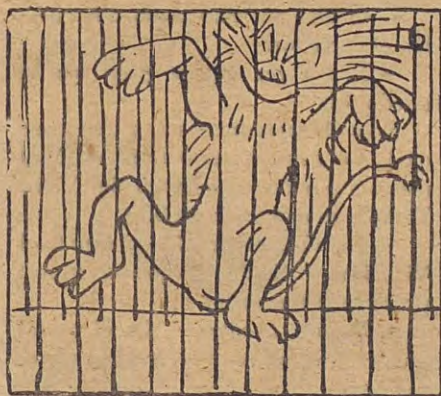
Mentrestant els caçadors es disposaven a tancar totes les sortides de la

plaça perquè la fera no s'escampés pel poble. Però el pacífic ànima, quan sortí d'abeurar-se, amb pas acompasat es dirigí cap a la seva gàbia, al costat de la qual es trobava en Matatot amb el seu trabuc. En veure's venir el lleó al daunt, sense pensar-

s'hi ni mica, es ficà dintre la gàbia. El lleó, que tornava a anar torrat, topà de nas amb els barrots i en tingué un fort disgust puix pensà que altra vegada ja estava tancat. Començà, doncs, a donar voltes a la gàbia per la part de fora cercant la sortida, fins

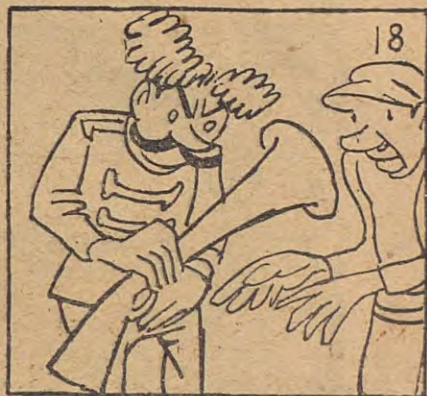
que, per fi, el pany, que en Matatot l'havia deixat fluix, cedí, i Mulei-Ahmet entrà dintre la gàbia a fer companyia a l'astorat Matatot.

Aquest, en un accés de valor desesperat, li apuntà el trabuc, que, per sort de tots dos, no funcionava; però llavors succeí una cosa estranya: Mu-

lei-Ahmet s'alçà de potes i començà a dansar!

En aquestes arribà el domador, que havia estat fora la vila i corria a en-gabiar la bèstia. Amb ell, envalentits arribaren els altres caçadors i tots plegats es feren un tip de riure en

veure el lleó ballant davant el trabuc d'en Matatot.

El domador s'explicà: era que la bestiola estava acostumada a ballar en el Circ als acords d'un vell fonògraf i havia cregut que el trabuc ho era!

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

ADAPTATS PER JOAN GOLS
IL·LUSTRACION: DE JOAN JUNCEDA

(Continuació)

— Ia Al.lah! — exclamà el corredor sorprès. — Si és l'esclava Dolça-Amiga que jo mateix vaig vendre al vostre difunt pare, encara no fa dos anys, per deu mil dinars d'or!

— La mateixa! — feu Alí-Nur contristat.

— Ah, mon amo! — continuà. — Cada criatura porta el seu destí penjat al coll i no pot sotraure-se'n de cap manera! Jo us prometo fer tot el que pugui per vendre-la al més alt preu del mercat!

El corredor eixí i se n'anà al lloc on acostumaven a reunir-se els més importants marxants d'esclaves de la ciutat. Pujà a dalt d'un piló que hi havia a la vora i cridà:

— Oh vosaltres, marxants carregats

de riqueses i de béns de tota mena! Heu de saber que no tot el que és rodó és una nou; ni tot el que és llargarut és un plàtan; tot el que és rosat no és pas carn; tot el que és blanc no és pas greix; tot el que és roig no és pas vi, ni tot el que és bru no és un dàtil! Oh marxants il·lustres entre els marxants de Basra i de Bagdad! Heus ací que avui proposo al vostre judici i a la vostra estima, una perla noble i única, la qual, si hom volgués ésser just i equitatiu, valdria més que totes les riqueses acumulades! Veniu a veure-la, doncs, abans de fer preu inicial!

En aquell instant s'avençà Alí-Nur amb la seva companya; li llevà el vel i tots els marxants quedaren meravellats d'aquella beutat.

— Jo en dono quatre mil dinars! — cridà un primer postor.

— Jo quatre mil dos cents! — féu un segon.

— Jo quatre mil tres cents! — un tercer.

— Quatre mil cinc cents!! — cridà el primer.

En aquell moment passà el Visir ben Saú, pel costat del cercle de marxants. Aquest Visir envejós i pèrfid; el més terrible enemic del pare d'Alí-Nur, quan s'escaigué el fet de la compra de Dolça-Amiga per aquell, amb destí al So'dà i el maridatge d'ella amb Alí-Nur, no trigà gaire en assabentar-se de tot el que havia passat. El primer que pensà fou anar a contar-ho tot fil per randa, al Soldà; però després es repensà i decidí meditar una venjança més refinada. El pare d'Alí-Nur morí i, aleshores, el malvat Visir decidí venjar-se en la persona del fill del seu enemic. Per això, en passar pel mercat d'esclaves i veure l'esclava que estava en venda i, al seu costat, Alí-Nur, tot seguit pensà: «Hoi! Aquesta deu ésser l'esclava blanca que el meu enemic comprà per al Soldà i que després maridà amb el seu fill! Aquest bona peça d'Alí-Nur se la deu voler vendre per eixir d'apurs...»

— Ep! — cridà al corredor. — Quan ne donen d'aquesta esclava blanca?

— Quatre mil cinc cents dinars! — féu el corredor.

— Doncs per aquest preu me la quedo jo!

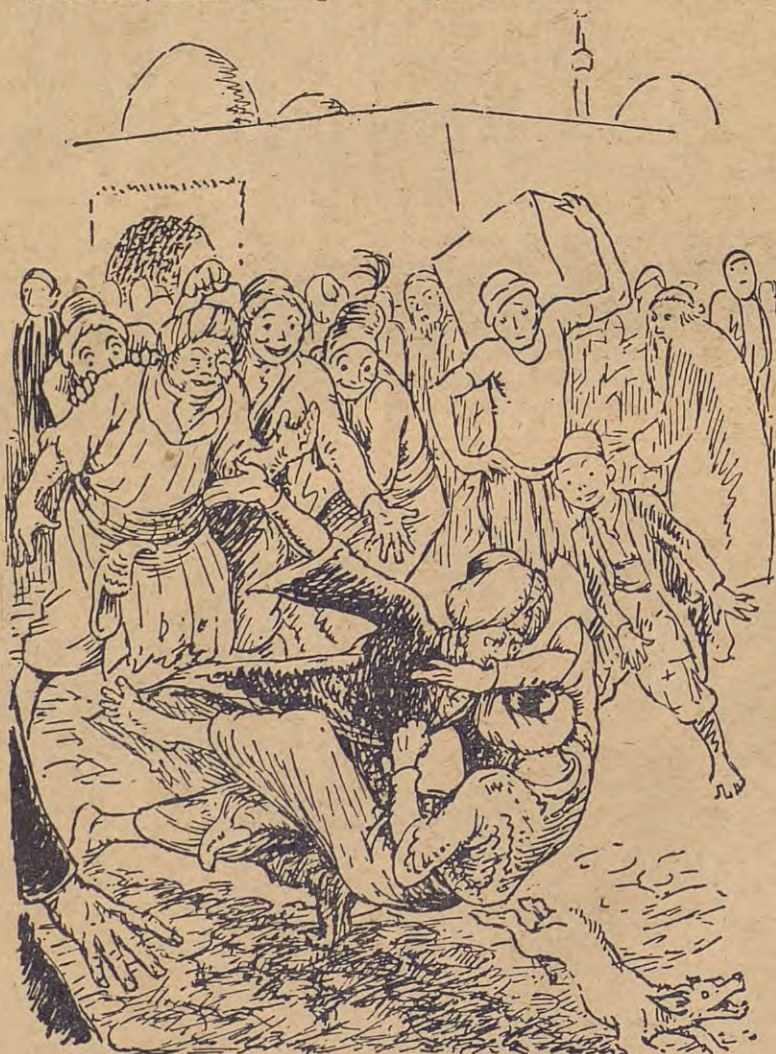
Tots els marxants es miraren i cap d'ells no gosà a oferir-ne ni un òbol més per por de la venjança del Visir. Tothom romangué immòbil.

— Au! Què esperes? — preguntà el Visir irat. — No t'he dit que per aquest preu me la quedo jo?

— Espereu, senyor — féu el corredor. — Vaig a comunicar la venda al seu amo.

I s'atansà a Alí-Nur i li contà el que acabava de passar. Alí-Nur empallidí de ràbia contra el Visir. Aleshores el corredor li digué baixet:

— Saps què pots fer? Jo prendré l'esclava de la mà per acompanyar-la al seu nou amo. Quan haurem donat algunes passes ella es posarà a plorar

i tu vindràs i l'agafaràs pels cabe'ls, li pegaràs alguns cops i li diràs: «Passa cap a casa! Ja veus que he estat ha punt de vendre't! Si no et corretteixes i si mai tornes a disgustar-me amb la teva conducta, aleshores no et vendré al mercat sinó que et mataré!» Aleshores tothom creurà que es tractava d'un càstig i la venda serà nul·la.

Alí-Nur trobà bona la pensada i deixà que el corredor s'emportés Dolça Amiga per la mà. I tot passà tal com ho havien acordat. I quan ja eren, corredori Dolça-Amiga davant del Visir arribà Alí-Nur i pegant una bufetada a Dolça-Amiga li digué:

— Passa cap a casa! Et creus que tinc necessitat de la teva venda? Pobra de tu si mai tornes a desobeir-me! Aleshores no et vendré sinó que et mataré a cops de bastó!

El Visir ben Sauf roig d'ira, exclamà:

— Maleït siguis! Boig! Que et penses que ignoro que ja no et queda ni mitja dracma per poder menjar? Mort de ganall..

I féu acció d'agafar pel braç na Dolça-Amiga. N'Alí-Nur en veure-ho, foll de coratge et zibà un cop de puny al pit del malvat Visir que el féu rodolar per terra. Aleshores li boté al damunt i començà a estovar-lo i a pegar-li cops de puny a la cara i al ventre i a tot arreu tot dient-li:

— Gos! Més que gos maleït! Maleït tu i tota ta nissaga! Té, gos!!..

I encara li pegà un cop de puny tan terrible que li féu saltar cinc o sis queixals.

Tot això fou tan ràpid, que els deu esclaus armats que l'acompanyaven d'un tros lluny estant, no tingueren temps d'impedir-ho i quan arribaren, to a la gent que havia presenciada l'escena s'havien apoderat d'Alí-Nur i Dolça-Amiga i, per l'estima en què tenien la memòria del seu pare el bon Visir Fadleddín, se'ls emmenaren i els portaren entre aclamacions sans i salvats al seu palau.

El Visir ben Sauf, amb l'ajuda dels esclaus s'aixecà del mig del toll de

fang on havia caigut, tot brut, espallifat i nafrat de l'estovada que li havia subministrat Alí-Nur i se'n anà al palau del Soldà tot fent uns bramuls terribles:

— Oh, reiff!.. Un oprimit!!.. Un atropellat!!.. Us demana apoooi!!.. Us demana justíciaaall!!..

El rei Mohammed ben-Soleiman El Zeini, en oir aquells crits, el féu compareixer immediatament a la seva pre-

dre-se-la. I heus ací que avui, quan jo he anat al mercat i he vist l'esclava al costat d'Alí-Nur, he pensat en comprar-la per tal de restituir-vos-la a vós senyor! que sou el qui forní el primer capital. He cridat el marxant i li he preguntat el preu de l'esclava; en as-sabentar-me'n i respondre-li que jo la comprava, ha vingut corrent Alí-Nur i ha començat a cridar: «Vella testa de maledicció!.. Txeik calamitós i nefast!

Més m'estimaria vendre-la a un jueu o a un cristià abans que vendre-te-la a tu!..» Aleshores jo li he respost: «Però escolta, jove; jo no la compro pas per mi, sinó per a nostre senyor el Soldà que és el nostre benefactor i el nostre bon amo! A aquestes paraules meves, en lloc de cedir, m'ha agredit; m'ha tirat per ferra, m'ha colpejat salvatjament i m'ha insultat i injuriat de totes les menes de maneres fins que m'ha deixat en aquest estat que em veieu!.. I tot això m'ha esdevingut resmes que perquè volia donar goig al meu Soldà comprant-li una esclava que, de dret, ja li pertany!..

I en dient aquestes paraules es llençà als peus del rei

plorant i gemegant i implorant justícia.

El Soldà, en oir aquella denúncia s'indignà de tal manera que la suor li mullà tot el rostre. Es tombà envers el cantó de la guàrdia i, en fer un signe, compareguren quaranta soldats amb el glavi nu a la mà i quedaren immòbils al davant seu:

— Aneu immediatament al palau del meu antic Visir el difunt El-Fadl ben Kacan — els digué — i robeu-ho tot i incendieu-la i arraseu-la! Agafeu n'Alí-Nur i sa esclava i, lligats pels peus, acrossegueu-los fins a la meua presència!

Els quaranta guerrers saludaren i eixiren com un sol home a complimentar l'ordre del Soldà.

(Continuarà)

sència i, en veure'l en aquell estat tan deplorable, li preguntà:

— I ara! Qui ha gosat cometre contra tu aquesta malifeta?

— Senyor! Avui he anat al mercat per tal de comprar una esclava que sabés cuinar i heus ací que en arribar-hi n'he vist una com mai cap altra de semblant n'havien vist els meus ulls. El venedor que la cridava m'ha dit: «Aquesta esclava és propietat d'Alí-Nur, el fill del difunt Visir ben-Kacan» Recordaràs, oh rei bondadós! que ja fa temps vas donar al Visir difunt Fadleddín, deu mil dinars d'or perquè et comprés una esclava com no n'hi hagués altra de semblant al món. El Visir Kacan no trigà gaires dies en trobar l'esclava en qüestió; però la trobà tan meravellosament plena de gràcies que, en lloc de portar-vos-la, la donà per muller al seu fill Alí-Nur; el qual, mort son pare i arruïnat, decidí ven-

Una remullada història

I
El gran Xerxes, Rei dels Perses
totes les nacions disperses
volgué per a ell conquerí
i començar decidí
conquerint Grècia que era
de totes la més propera.

II
Com son regne era tan gran
armà un exèrcit gegant
de cap allà a un milió i mig.
— Tan sols amb el seu trepig
pensava orgullós el rei,
a tothom faran la llei.

III
L'expedició començà
prò aviat es va trobà
que el mar li barrava el pas.
— Què faràs, què no faràs?
Si els fem passar amb vaixells,
tants homes, s'hi faran vells!

IV
Al damunt de l'Hel·lespont
projectà de fer-hi un pont.
A aquell punt són les riberes
d'Europa i Asia properes.
Es aquell lloc tan sabut
per Dardanels conegut.

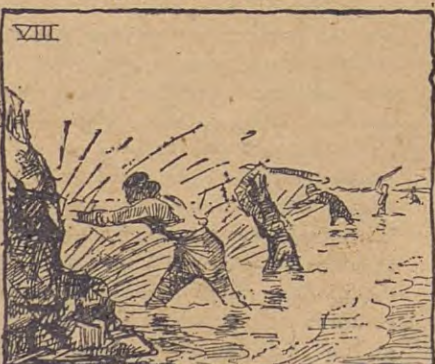
V
Moltes barques col·locaren
i amb taulons les ajuntaren
per fer el pont colossal.
que travessés el canal.
Mig quilòmetre tenia
i era ample com la Granvia.

VI
Mes ai! que el Mediterrà
aleshores s'enutjà
i amb un molt fort temporal
el pont va deixar tan mal
que sols en foren salvats
alguns taulons estellats.

VII
Enutjat llavors el rei
al mar vol fer-li la llei
i el condemna a éssè assotat
com un esclaus rebel·lat.
Doscents butxins se n'hi van
amb el rei Xerxes davant.

VIII
Allà estan tots preparats
amb els bastons aixecats
diu el rei: — Ara has de veure
que car et costa no creure.
Diu, i dóna la senyal
de la tunda colossal.

IX
Mes passa, que en rebre els cops
el mar els deixa ben xops
perquè esquitxos han alçat
i el rei Xerxes, tot mullat
promet de mai més tornar
a fè el valent amb la mar.

HISTORIA COLOMBINA

— No sé per què tant parlar d'en Lindbergh i de les seves proeses. Al capdavall, és una cosa ben senzilla travessar l'Atlàntic.

— Home! tant diràs! Et sembla poc tantes hores de vol sense més que la brúixola i els estels per orientar-se?

— No és res de l'altre món i jo em comprometria a fer-ho qualsevol dia de l'any. I de dia, no de nit. Sense estels per guiar-me.

Els companys que rodejaven en Pitafi van esclafir de riure.

— Tu! tu volaries per sobre l'Atlàntic sense guis! I calh-me, has de menjar més sopetes, encara.

— Doncs què hi ha a jugar que ho faig? Només que em pagueu les despeses, d'aquí a vint dies, perquè m'he d'entrenar una mica, volaré del Prat a Nova York, de dia!

— Acceptat. Nosaltres pagarem si ho fas, i si no, pagaràs tu.

— Acceptat!

En Pitafi, com donant per acabada la discussió s'alçà, pagà el café i se'n anà a casa a rumiar com podria dur a terme la seva proposta escabellada.

Per sort, tenia un amic a Nova York i acte seguit se li acudí cablegrafiar-li de la següent forma:

«Remet immediatament vint coloms missatgers domiciliats Nova York. Urgent. Pitafi» i un altre cablegram a un banc donant l'ordre de pagar els coloms.

L'amic rebé el cable i anà tot seguit a la Colòmbia novayorquina a adquirir vint coloms de pura raça, els engabià i els embarcà en el Leviathan que en cinc dies els dugué a Liverpool. D'aquí, per correu exprés, arribaren a Barcelona en tres dies, en excel·lent condició. En Pitafi els col·locà en un co'omar ben ample i els alimentà a règim d'entrenament.

Mentrestant, els preparatius per al vol, anaven endavant. Un magnífic aeroplà metàl·lic tramès directament de Gènova, volava cada dia, conduït per en Pitafi que havia pres unes quantes lliçons a preu elevat d'un dels millors pilots del correu aeri. I més de pressa del que ell creia i desitjava, arribà el dia vintè, assenyalat per a la gran prova.

A les dues del matí, sortia en Pitafi de casa seva, amb un automòbil en el qual hi duia una misteriosa caixa que en sortien unes misterioses remors. A ningú no volgué dir què hi

duia, sinó que arribat a l'aerodrom la pujà dalt de l'aparell i la fermà al costat del seu seient, damunt l'ala inferior.

Tots e's amics el rodejaven, quan en apuntar el primer raig de sol a llevant, en Pitafi engegà el motor i s'enlairà majestuosament en direcció a l'oest.

Al cap d'una estona els amics, que es disposaven a retornar cap a Barcelona oïren novament roncar l'aparell. En Pitafi tornava!

Ansiosos esperaren a veure què passaria. L'aeroplà davallava normalment però, què eren aquelles cosetes blanques que duia damunt les ales?

Quan aterrà, amb tota felicitat, pogueren veure els amics que aquelles cosetes blanques eren una colla de coloms, que en apropar-se ells es posaren a volar descivint cercles i quan eixí en Pitafi de l'aparell se li posaren de sobre amb grans mostres d'alegria.

— I doncs, Pitafi, què t'ha passat? — preguntaren els amics.

— Sí, mireu, que m'ha fracassat el sistema.

— Quin sistema?

— El que m'havia empecat per trobar el camí de Nova York sense estels ni brúixola.

— I quin era, aquest sistema?

— El dels coloms missatgers. Vaig demanar vint coloms novayorquins i pensava deixar-los anar des de l'aparell i anar-los seguint, car ells es dirigien directament a casa seva...

— I no t'ha anat bé?

— I cal pobres animals! Com que els he tingut dotze dies a casa meua, peixant-los amb tota cura, m'han posat afecte i quan e's he deixat anar, pobrets! han revolat una mica entorn de l'aparell i han vingut a ajocar-se en les ales!

I en Pitafi hagué de pagar l'aposta per ésser massa amic de les bèsties.

APAT ESTIRAFALARI

A París existeix una societat dedicada a l'estudi i al tast de la cuina de tots els països. En un banquet celebrat recentment, els socis d'aquesta estranya societat menjaren els següents pesombres culinàries:

Sopa de niu d'oreneta amb ous i tot, plat xinès. Bolets de Rússia. Un peix especial anomenat *sardre*, originari també de Rússia. Rostit de porc espí i uromàstix; l'uromàstix és una mena de llargandaix del Sahara. Filet

de corse, que és un animal creuat de cabra i cérvol Pollastre injectat; procediment mèdico-culinar que consisteix en injectar una salsa dins les venes de la bestiola de viu en viu perquè el sabor resti ben repartit per les carns.

L'àpat acabà amb fruits americans poc coneguts i un te fet amb fulles d'orquidea.

No sabem quants socis van dormir a l'hospital.

EL PANIC

Anys endarrera, a Anglaterra, tots els Bancs podien fabricar paper moneda del qual ells n'eren responables. Això donava lloc moltes vegades a què el públic sobtadament atacat de desconfiança fes cua a les portes dels Bancs per canviar els bitllets, tal com avui passa a vegades amb els que tenen compte-corrent.

Es notable l'enginyer de què es va valer un banquer per salvar el seu banc d'una catàstrofe d'aquestes i retornar la confiança al públic.

Quan al matí, abans d'obrir les portes, veié la cua de desconfiats i calculà que no tenia prou or a la caixa per pagar de seguida, agafà una gran mesura de medir gra, la clavà pel fons a l'impostissat, l'omplí de paper i serradures i acabà de cobrir-la amb una capa de monedes d'or.

Fet això, obrí les portes i als primers que van entrar els demanà que fessin el favor d'ajudar-lo a dur aquella mesura d'or a dintre el despatx del caixer.

S'hi posaren dos o tres homes i no la pogueren alçar, és clar, car estava clavada a terra, però ells cregueren que era pel pes de l'or que no es volia moure i això bastà per retornar la confiança al públic i dissoldre la cua.

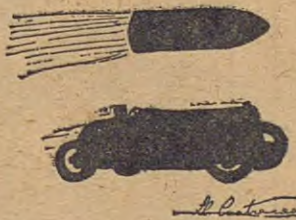
FAULES D'ISOP

El lleó i la guineu

Un lleó i un ós trobaren un cabrit i el mataren. Després es barallaven per qui el tindria, amb tanta fúria que afdigats caigueren mig morts. Passà la guineu i els veié estesos amb el cabrit entremig d'ells, se l'endugué passant entre els dos. I ells, sense poder-se aixecar murmuraren: «Pobres de nosaltres! per la guineu hem treballat tant!»

La fable mostra que és natural d'enutjar-se quan hom veu un qualsevol endur-se'n el fruit del treball propi.

Gran concurs d'ombres xinesques

AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

Dóna un son molt divertit
tenir vi al cap i aigua al lit.

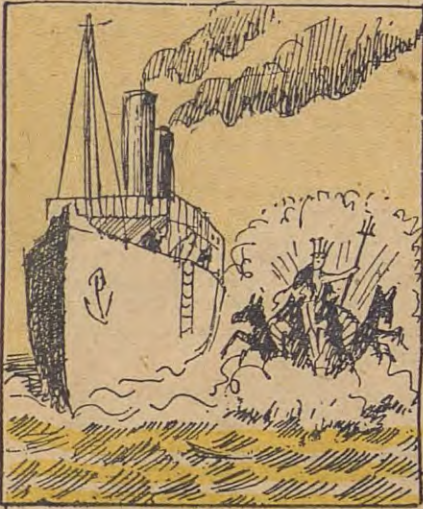
Tots, per unanimitat
treure'l del poble han votat

S'embarca en el seu vaixell
i fuig per salvar la pell.

Navega tot traguejant
pel disgust anar passant.

En passar l'equinoccial
Neptú surt a saludá'l.

I el convida a un gran festí
al seu palau submari.

Mengen tiburó estofat
i gat de mar esca'dat.

Després li fa un gran regal
de perles i de coral.

Cap al vaixell vol tornar
mes no es pot ni bellugar.

I es desperta en l'aigua freda
amb els peus dins la galleda.